

Nećemo nikada za novce ili za materialne prednosti ni prodati ni iznevjeriti nijednoga kršćanskoga principa, nijednoga višega crkvenoga interesa. Ne ćemo Crkve ponizivati ni trgovačkim ni najamničkim gestima: »Gratis accepistis, gratis date!« (Mat. 10, 8.).

Uvijek ćemo živjeti evandeoski i apostolski skromno. Čuvat ćemo se svakoga »gospodstva« i luksusa. »Habentes autem alimenta, et quibus tegamur, his contenti simus!« (1. Tim. 6, 8.). Samo u domu Gospodnjemu bit ćemo splendidni, ali ni tu nikada na račun ljudske bijede!

I propovijedat ćemo uvijek, i primjenjivat ćemo dosljedno, veliku kršćansku istinu o Božjoj Providnosti. Vjerovat ćemo u Providnost živo i djetinjski. U velikom i u malom. U osobnim stvarima i u općim. Molit ćemo se Providnosti svaki dan, da s nama svaki dan provida i providi.

I bit ćemo uvijek široka i vesela srca. Uvijek mirni i puni pouzdanja. Uvijek više podatne nego stisnute ruke!

Blize je, sigurno, bio duhu Božjemu sv. arški župnik, koji je preporučivao i propagirao kao najbolji ekonomski princip u pastoralnom životu: »Tout donne, rien garder!«, — Daji, ne štedi, — nego oni crkveni ljudi, koji su znali, i na katoličkim kongresima, veličati Napoleonovu mudrost: »Prvo novac, drugo novac, treće novac!« kao glavno, zlatno, pravilo praktičnog apostolata.

Ne, nije naša snaga »in curribus et — in equis« (Ps. 19, 8.). Nije naša snaga ni u fondovima. Naša je snaga u Bogu. »In Domino Deo forti in perpetuum!« (Iz. 26, 4.).

C.

CERKEV — ZAKRAMENTALNO KRISTUSOVO TELO

V svojim govorih po končanem II Vatikanskem zboru je papež Pavel VI večkrat previdno opozoril na nekatere pretirane trditve v novejši katoliški teologiji, ki vnašajo nemit in negotovost v vrste teologov. Tudi Cerkev kot ustanova je bila deležna novih razlag in ta nova mišljenja gredo za tem, da bi cerkveno občestvo bolj približale modernemu svetu. Ta prizadevanja so v svoji biti pravilna, a pretirano bi ravnali, če bi zahtevali, da se Cerkev v prav vsem prilagodi svetu. Pozabljamo, da se mora tudi svet prilagajati Cerkvi kot odrešilni ustanovi, če želi biti povzdignjen v nadnaravni red Kristusovega odrešenja. Po svojem delovanju je Cerkev res odrešilna moč in kot tako so jo nekateri teologi proglasili za »zakrament odrešenja«. »Ali niso v tem šli morda le predaleč? Dobro nam je znano kako je Kristus Cerkev ustanovljal. To ne bilo enkratno dejanje. Že med triletnim poučevanjem izraelskega ljudstva je Kristus svojo Cerkev ustanovljal. Zbiral je okrog sebe učence, med njimmi določil dvanajstere kot apostole, Simona iz Betsajde pa je določil za vrhovnega poglavrja. Nekateri pisatelji menijo, da ustanovitev Cerkve sovpada z Kristusovo smrtjo na križu in da se je Cerkev porodila iz Kristusovega ranjenega srca. Drugi spet vztrajajo pri trditvi, ki je že stara in ki Binkošti in prihod sv. Duha postavlja za začetak Kristusove Cerkve. Dejansko pa lahko Cerkev i njen nastanek povežemo z postavitvijo zakramentov, za-

kaj Cerkev tudi danes še vedno rase iz zakramentov in to v prvi vrsti iz zakramenta sv. krsta. Zato je Cerkev povsem zakramentalna ustanova, ki jo lahko mirno imenujemo zakramentalno Kristusovo telo. Zakramentalno v tem pomenu pomeni isto kot »mistično«. Ker so zakramenti »mysterium Divinum« — božje skrivnosti, je božja skrivenost in skrivnostna tudi Cerkev kot božja ustanova. Apostol Pavel še ni podrobno razložil kako se Cerkev kot Kristusovo telo razlikuje od fizičnega Kristusovega telesa. Oznanjanje Kristusa njegovega nauka večkrat imenuje mysterion-skrivenost. Zveza med Cerkvijo in Kristusom je res »mysterion«, prav tako njen nastanek in njena rast. Zato je Cerkev po svoji biti tako različna od drugih družb; tu vključujemo tudi druga verska občestva. Grška beseda mysterion se latinsko navadno prevaja s sacramentum.*). Ta izraz je pozneje vedno bolj postajal vidni znak nevidne milosti, ali tudi skrivenostne vsebine. Cerkev je potemtakem v prvi vrsti božja skrivnost iz katere izvira tudi njena odrešilna moč. Kadar govorimo o Cerkvi kot o zakramentu, potem moramo v prvi vrsti misliti na tisti grški izraz »mysterion«. Cerkev je »mysterion« tudi kot vidna organizirana družba. Dr Rudolf Bajsić piše v Bogoslovski smotri v članku: »Moral kao inspiracija« (leto 1967, št. 3-4, str. 373) »Sva Crkva niče iz sakramenta pa je ona sakramentalno tijelo. Ukoliko pak eksplicira svoje biće po nepogrešivom učiteljstvu također je sakramentalna, jer je učiteljstvo Crkve kao pastoralna zadaća privezano uz sakramentalni pečat sv. reda. Sv. Otac i biskup su učitelji ne na temelju teološke diplome nego na temelju svoga svrhunaravnoga bića. Oni su učitelji po svojoj ontičkoj svrhunaravnoj strukturi i jer se ta struktura diže iz sakramenta, oni su sakramentalni učitelji.«

Vse kaže, da se bo v bodoče vedno bolj govorilo o Cerkvi tudi kot o zakramentu odrešenja«, toda če že govorimo o Cerkvi kot o zakramentu, potem bo to v prvi vrsti moralo pomeniti Cerkve kot božjo skrivnost; šele v prenesenem pomenu smemo ta izraz rabiti tudi za Cerkev kot sredstvu odrešenja.

VILKO ŠOLINC

CETVRTO ZASJEDANJE SVJETSKOG VIJEĆA CRKAVA

4. — 18. srpnja 1968.

»Evo sve stvaram novo« (Otkr 21,5). Ove riječi iz knjige Otkrivanja su lozinka pod kojom će se odvijati četvrto zasjedanje Svjetskog Vijeća Crkava koje se održava u sveučilišnom gradu (zapravo u dvorcu grada) u Upsali.

Sa šest kontinenata i iz raznih ekonomskih, socijalističkih i političkih područja skuplja se oko tisuću delegata iz različitih Crkava ili protestantskih, pravoslavnih i anglikanskih pokreta, da od 4. — 18. srpnja o. g. pretresu i rasprave o najhitnijim problemima kršćanskog života onako kako ih postavlja novo vrijeme. Ovima će se pridružiti drugih pet stotina učesnika: stručnjaka, pozvanih za savjetovanje (među ostalima i engleska ekonomistkinja katol-

*)Glej: Grivec dr. Franc: Kristus v Cerkvi, str. 130.